

- Jonathan, hôm nay chúng ta lại có hẹn đi ăn cơm trưa với chú ấy. Lại đây chuẩn bị đồ rồi đi con.

Thanh Thanh cắt ngang cuộc trò chuyện. Cô vẫy tay gọi Jonathan. Nhóc vâng lời chạy đến bên mẹ. Lâm Dương trong đầu bắt đầu suy nghĩ phức tạp. Cô ấy là đang nói đến một người đàn ông khác.

Có hẹn ăn cơm, nhìn thái độ của Thanh Thanh có vẻ cô và người đó rất thân thiết với nhau. Cũng đúng thôi, trong khoảng thời gian bảy năm đó, không có anh ở bên cạnh cô đương nhiên sẽ đơn độc. Thanh Thanh có quyền tự mình tìm kiếm niềm vui trong cuộc sống.

Lâm Dương nắm chặt cái túi đựng cơm trưa. Anh đã bỏ công đi siêu thị mua đồ về nhà nấu cho cô và con trai ăn. Theo như mẹ anh nói, cô thường hay đi mua đồ ăn ở ngoài hoặc ra tiệm ăn.

Thanh Thanh không mù, cô nhìn thấy tấm lòng của Lâm Dương nhưng cô không thể nhận. Cô không muốn gieo hy vọng với anh.

Nam Dục đúng thời gian hẹn, anh lái xe đến tiệm bánh Thanh Thanh. Bước chân vào bên trong, bất ngờ gặp lại Lâm Dương. Nam Dục có biết anh đã về nước, lại còn dẫn theo một cô gái. Nếu đã không yêu thương Thanh Thanh thì Dương đến đây làm gì.

- Anh đến rồi, đợi em một chút.

Thanh Thanh soạn đồ nhanh nhẹn hơn. Lâm Dương nghe cô nói thì quay lưng. Nam Dục không trốn tránh, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt anh. Lâm Dương sững sờ trông giây lát.

Nam Dục.

Anh quên mất, anh không nhớ đến Nam Dục đã xuất hiện bên cạnh Thanh Thanh. Vào bảy năm trước tại khu cách ly, ba người bọn họ đã gặp nhau. Nhưng Thanh Thanh không thể nhớ ra người bạn thân này.

- Tôi đã chăm sóc cho cô ấy trong khoảng thời gian không có cậu. Đến bây giờ vẫn chưa được cô ấy chấp nhận, chỉ xem tôi như là một người anh trai. Còn Lâm Dương cậu, tôi nghĩ cậu không xứng đáng để có được tình yêu của Thanh Thanh.

Nam Dục thẳng thắn mà nói. Những câu chữ bắn ra từ miệng anh khiến cho Lâm Dương nhăn mày khó chịu vô cùng. Vậy là, lúc anh xa cô bảy năm chính Nam Dục đã bắt lấy cơ hội tiếp cận Thanh Thanh.

Bọn họ cứ như thế mà thân thiết với nhau trong một thời gian. Cậu ta nói anh không xứng đáng để Thanh Thanh yêu. Anh chấp nhận, Nam Dục nói không sai.

- Tôi biết. Khi nào trong lòng cô ấy còn nhớ đến tôi, thì đồng nghĩa tôi vẫn hơn cậu.

Lâm Dương dám khẳng định chắc chắn.

- Vậy sao, tôi chờ xem cậu sẽ làm gì tiếp đến. Một thằng đàn ông tồi như cậu, thật đáng để

tôi mong chờ đấy.

" Bụp "

Túi đựng cơm rớt xuống từ tay Lâm Dương. Nam Dục vừa dứt lời thì cổ áo bị anh nắm lấy. Đàn ông tồi, có quá đáng lắm không. Anh không làm gì có lỗi với Thanh Thanh. Nam Dục cậu ta không có cái quyền phán xét anh.

- Mà đừng có mà khốn nạn.

Lâm Dương tức giận.

Nam Dục vênh mặt thách thức. Dám ra tay ? Có Thanh Thanh ở đây, Lâm Dương không thể đánh anh được nếu không muốn có ấn tượng xấu sau nhiều năm gặp lại nhau.

- Đánh đi, tôi nghĩ cậu không dám.

" Rầm "

Lâm Dương thẳng tay đấm mạnh vào một bên mặt Nam Dục. Thách thức một kẻ có máu điên như Lâm Dương thì đúng là một điều sai lầm. Nam Dục chao đảo đập ngã cái ghế. Thanh Thanh nghe có tiếng động thì bước chân vội vàng đi đến.

- Nam Dục.

Lâm Dương kéo Thanh Thanh vào lòng. Cô đẩy anh ra. Tên điên này vẫn giữ nguyên bản chất nóng giận. Không hề thay đổi, điều này chỉ làm cho cô chán ghét.

- Em không được lại gần hắn.

Anh lớn giọng.

" Chát "

- Anh rút khỏi mắt tôi ngay.

Thanh Thanh tát Lâm Dương. Đúng lúc Jonathan tận mắt nhìn thấy. Mẹ nhóc bình thường rất hiền lành, nhưng vào lúc này đây lại thẳng tay đánh chú đó. Nhóc đoán ra được mối quan hệ giữa mẹ Thanh Thanh và người bị đánh không hề đơn thuần.

Lâm Dương thất thần. Tim anh đau đớn, anh chấn an bản thân mình lại. Thanh Thanh hỏi thăm Nam Dục.

- Anh có bị làm sao không ?

Nam Dục lắc đầu. Cậu ta vậy mà...

Ngày hôm nay quả thật là một ngày tồi tệ. Lâm Dương quay người bỏ đi. Jonathan chạy theo anh.

- Chú có phải là Lâm Dương không ?

Nhóc có nghe bà Lâm kể lại, mẹ Thanh Thanh hồi năm sinh viên có bị một người con trai tên Lâm Dương lừa lên giường.

Đồng Giai Nhân đã đồng ý với Thanh Thanh sẽ không nói cho Lâm Dương biết sự xuất hiện của Jonathan. Vì thế, đến bây giờ nhóc không biết ba ruột mình có ngoại hình ra sao.

Lâm Dương không trả lời liền. Thằng bé hỏi vậy có ý gì. Jonathan lấy trong túi quần ra một tấm hình. Cái này là lúc sáng vào phòng mẹ nhóc vô tình nhặt được ở dưới giường.

- Người trong ảnh này là chú.

Lâm Dương bất ngờ, cô ấy vẫn còn lưu giữ ảnh của anh sao. Anh nhất thời xúc động mà gạt đầu.

- Phải. Chú tên Lâm Dương.

Jonathan im lặng.

- Chú thật đáng ghét, dám lừa mẹ tôi.

Nhóc cầm thùng đựng rác ném vào người Lâm Dương. Anh dơ tay đỡ lấy, không biết chuyện gì đang xảy ra. Nhìn Jonathan có vẻ rất tức giận. Thằng bé nói cái gì, anh thật sự không hiểu.

Thanh Thanh thấy con trai tự nhiên không ném thùng rác lên người anh. Cô đi đến ôm lấy con. Jonathan bị làm sao vậy. Cậu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lâm Dương.

- Chú ấy không phải người tốt, là người đã tổn thương mẹ. Con ghét.

Con trai của cô, sao có thể nói ra những lời này. Thanh Thanh bắt đầu cảm thấy bất an. Không lẽ, Jonathan đã biết được những chuyện gì rồi.

- Con không biết gì hết đâu, huhuhu.

Jonathan khóc lên.

Mẹ Thanh Thanh đã muốn giấu không cho nhóc biết là chắc chắn sợ cậu buồn. Jonathan phối hợp theo mẹ vậy. Cậu muốn mẹ vui, vì vậy nhóc sẽ giả vờ như không biết. Còn chú Lâm Dương, tháng ngày sắp tới chuẩn bị tinh thần đi là vừa.

Lâm Dương hoang mang, ném thùng rác vào anh. Xong khóc, thằng bé này giống ai mà nóng máu không biết nữa.

Vừa bị Thanh Thanh cho ăn tát thay vì ăn cơm trưa, lại còn nhận thêm một đống rác từ con trai của cô. Tĩnh trùng thằng nào mà có thể đào tạo ra một nhóc con bố láo như thế.

Lâm Dương tâm trạng không vui lái xe về nhà. Bà Lâm thấy con trai liền nhào đến nắm tóc anh.

Cái gì nữa đây, chưa bỏ thói quen nắm tóc anh hả. Mẹ thiệt tình luôn đấy, đau □hết đi được.

- Con bạn của mày, nó dám diện bikini chụp ảnh sau hồ bơi. Tao tức □hết đi được, lỡ may Thiên Ân về mà thấy cảnh đó thì không biết xảy ra chuyện gì đâu nha. Anh Hai mày rất ghét thể loại con gái tự tiện như ả đó.

- □hết tiết, thả con ra cái mẹ.